

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Anna Todd
AFTER

Copyright © 2014 by Anna Todd

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

wattpad

ISBN 978-86-7702-481-9

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

ANATOD

AFTER

*PRVA KNJIGA SERIJALA
AFTER*

Prevela sa engleskog:
Zvezdana Šelmić

**Čarobna
knjiga**

*Mojim čitaocima od samog početka,
s mnogo, mnogo ljubavi i zahvalnosti.
Vi ste mi sve na svetu.*

Uvod

Koledž mi se uvek činio ključnim, veoma značajnim delom onoga što određuje nečiju vrednost, i time i budućnost. Živimo u vremenu kada ljudi pitaju gde ste studirali čak i pre nego što vas pitaju za prezime. Od malih nogu su me učili, zapravo obučavali, da se pripremam za obrazovanje. To je postala neophodnost koja zahteva ogromnu pripremu i predstavlja maltene opsesiju. Svaki predmet i kurs koji sam izabrala, svaki zadatak koji sam uradila još od prvog dana u školi bili su usmereni ka upisivanju na koledž. I to ne bilo koji koledž – moja majka je odlučila da ću pohađati Univerzitet Vašington Central, isti koji je i ona pohađala, a nikad ga nije završila.

Nisam imala pojma da na koledžu ima toliko mnogo stvari osim studiranja. Nisam imala pojma da će odluka koje izborne predmete da uzmem tokom prvog semestra delovati, posle samo nekoliko meseci, kao trivijalna sitnica. Bila sam tada naivna, i u neku ruku sam i dalje takva. Ali nisam nikako mogla znati šta leži preda mnom. Upoznavanje cimerke u domu bilo je napeto i čudno od samog početka, a upoznavanje njene divlje grupe prijatelja još i više. Bili su potpuno različiti od svih ljudi koje sam ikada poznavala, i bilo mi je neprijatno zbog njihovog izgleda, zbunjivalo me je njihovo potpuno ignorisanje strukture. Ubrzo sam postala deo njihovog ludila i uživala sam u tome...

I tada se *on* ušunjao u moje srce.

Još od prvog susreta Hardin je promenio moj život na način na koji nijedan kurs na koledžu niti bilo kakvo predavanje to nisu mogli. Filmovi koje sam gledala u srednjoj školi brzo su postali moj život, a oni besmisleni zapleti postali su moja stvarnost. Da li bih išta drugačije učinila da sam znala šta će se desiti? Nisam sigurna. Volela bih da imam jasan odgovor na to, ali nema ga. Ponekad sam zahvalna, toliko potpuno izgubljena u trenutku strasti da mi je moć rasuđivanja zamagljena

i mogu da vidim samo njega. U drugim prilikama mislim na bol koji mi je naneo, na dubok ubod žaljenja za onim što sam nekad bila, na kaos onih trenutaka kad sam se osećala kao da je moj svet okrenut naglavačke, i odgovor više nije tako jasan kao nekad.

Jedino u šta sam sigurna jeste da moj život i moje srce nikad više neće biti isti kao nekada, pre nego što je Hardin u njih upao.

PRVA GLAVA

Budilnik samo što se nije oglasio. Ležala sam budna pola noći, vrteći se, brojeći linije između ploča na plafonu i ponavljajući u sebi raspored predavanja. Drugi možda mogu da broje ovce: ja planiram. Um mi ne dozvoljava da prestanem s planiranjem, a danas, na najvažniji dan u mojih osamnaest godina života, svakako nije izuzetak.

„Tesa!“, čujem mamin glas iz prizemlja. Uzdamem i ustanem iz uzanog kreveta. Polako ušuškavam uglove čaršava uz ivicu uzglavlja, jer ovo je poslednje jutro u kome je to deo mog redovnog postupka ustajanja. Posle današnjeg dana ova soba više neće biti moj dom.

„Tesa!“, ponovo me zove.

„Ustala sam!“, dovikujem. Po zvuku kuhinjskih ormarića koji se otvaraju i bučno zatvaraju jasno mi je da je i uspaničena isto koliko i ja. Stomak mi se vezao u čvor, i dok otvaram tuš zdušno se nadam da će strepnja koju osećam opadati kako dan bude odmicao. Čitav moj život bio je niz zadataka u pripremi za ovo danas, moj prvi dan studija.

Poslednjih godina nervozno iščekujem ovo. Provodila sam vikende učeći i spremajući se za ovaj dan, dok su se moji vršnjaci motali van kuće, pili i radili već to što tinejdžeri rade da bi se uvalili u nevolju. Ja nisam takva. Ja sam devojkica koja provodi noći učeći, sedeći s majkom na podu u dnevnoj sobi, dok ona časka i satima gleda televiziju kako bi našla nove načine da poboljša svoj izgled.

Onog dana kada sam dobila pismo sa obaveštenjem da sam primljena na Univerzitet Vašington Central nisam znala šta ću od oduševljenja – a mama je plakala, čini mi se, satima. Ne mogu reći da nisam ponosna što se sav moj trud najzad isplatio. Upisala sam se na jedini koledž na koji sam se prijavila, a zbog malih prihoda, dobila sam dovoljno veliku pomoć za sufinansiranje da studentski kredit svodem na minimum. Jednom sam, samo za trenutak, razmišljala da odem u neku drugu saveznu

državu na studije. Kad sam videla koliko je mama prebledela na taj predlog, i kako je koračala tamo-amo po dnevnoj sobi skoro čitav sat potom, rekla sam joj da zapravo ne razmišljam ozbiljno o tome.

Istog časa kad stanem pod tuš, deo napetosti iz mišića nestaje. Stojim tako, pod mlazom vrele vode, i toliko se zamislim da, do trenutka kad završim kupanje i pranje kose, jedva ima toliko tople vode da obrijem noge ispod kolena.

Dok se umotavam u peškir, čujem da me mama ponovo zove. Znam da je to zbog nervoze, pa joj ne zameram nego uzimam da osušim kosu. Znam da strepi od dana kada ću otići na studije, ali ja sam mesecima planirala kako će se sve odvijati. Samo jedna od nas dve sme da bude nervozna i uplašena, a ja moram da uradim sve što mogu kako bih osigurala da to ne budem ja.

Ruke mi podrhtavaju dok zakopčavam patent zatvarač na haljini. Ne volim je, ali mama je insistirala da obučem baš to. Konačno uspevam da pobedim patent zatvarač, pa izvlačim iz dubina ormana svoj omiljeni džemper. Čim ga obučem, osećam da se nervoza smanjuje, sve dok ne otkrijem malu poderotinu na rukavu. Bacam ga na krevet i obuvam cipele, svesna da mama postaje sve nestrpljivija.

Moj dečko, Noa, uskoro će stići da bismo putovali zajedno. On je godinu dana mlađi od mene, ali uskoro će napuniti osamnaest. Veoma je pametan i ima najviši mogući prosek, baš kao i ja, i namerava – strašno se radujem – da mi se iduće godine pridruži na Vašington Centralu. Stvarno bih volela da polazi sada, pogotovo što ne poznajem nikoga tamo na koledžu, ali barem je obećao da će me posećivati što češće može. Samo da dobijem pristojnu cimerku: to je jedino što želim i jedino što ne mogu da obezbedim pažljivim planiranjem.

„Te-re-zaaaa!“

„Mama, evo silazim. Molim te, nemoj da vičeš!“, dovikujem dok silazim niz stepenice. Noa sedi za stolom preko puta moje mame, gledajući na ručni sat. Nosi polo majicu iste plave boje kao što su mu oči, a plava kosa mu je uredno začešljana i gelom doterana do savršenstva.

„Hej, studentkinjo.“ On ustaje i smeši se blistavim, savršenim osmehom. Privlači me u čvrst zagrljaj, a ja žurno zatvaram usta kad osetim koliko je stavio dezodoransa. Da, ponekad ume tako da pretera.

„Hej.“ I ja se njemu široko smešim, pokušavajući da prikrijem nervozu, i skupljam svoju plavu kosu u konjski rep.

„Dušo, možemo sačekati par minuta da središ kosu“, kaže mama tiho.

Prilazim ogledalu i klimam glavom: stvarno ima pravo. Danas moram da izgledam dobro, što uključuje i kosu, a ona nije oklevala da me na to podseti. Trebalo je da je uvijem, onako kako ona najviše voli, da to bude neka vrsta poklona za rastanak.

„Odneću tvoje torbe u auto“, nudi se Noa i pruža ruku da mu mama preda ključeve. Poljubi me u obraz i izlazi iz sobe, s torbama u ruci, a mama ide za njim.

Drugi pokušaj pravljenja frizure završava se bolje nego prvi, pa poslednji put četkom sklanjam trunke sa sive haljine.

Dok izlazim iz kuće i prilazim autu prepunom mojih stvari, leptirići mi lepršaju u stomaku, tako da mi je pomalo drago što me čeka dva sata vožnje – za to vreme će valjda nestati.

Nemam pojma kako će mi biti na studijama i, sasvim neočekivano, pitanje koje me najviše brine glasi: *Da li ću steći prijatelje?*

DRUGA GLAVA

Volela bih da kažem kako me poznati predeli smiruju dok se vozimo, ili da me osećanje avanture sve više obuzima sa svakim putokazom koji je ukazivao da se približavamo Vašington Centralu. Zapravo, uglavnom sam obuzeta planiranjem i promišljanjem. Čak nisam sigurna ni o čemu Noa priča, ali znam da pokušava da me umiri i da se raduje zbog mene.

„Evo naaas!“, ciči mama dok kroz kamenu kapiju ulazimo u kampus. U stvarnosti izgleda jednako sjajno kao i u brošurama i na sajtovima. Ele gantne kamene zgrade smesta ostavljaju dubok utisak na mene. Tu su stotine ljudi, roditelji koji grle i ljube svoju decu na rastanku, grupice brucoša obučenih od glave do pete u univerzitetske boje, i poneka zbu-njena, izgubljena duša. Kampus je zastrašujuće veliki, ali nadam se da ću se za par nedelja ovde osećati kao kod kuće.

Mama insistira da ona i Noa ostanu sa mnom tokom uvodnog časa za brucoše. Mama uspeva da drži osmeh na licu puna tri sata, a Noa pažljivo sluša, isto kao i ja.

„Želim da vidim tvoju sobu pre nego što krenemo nazad. Želim da se uverim da je sve kako treba“, kaže mama posle uvodnog časa. Preleće pogledom po staroj zgradi i vidim da joj se ne dopada. Ona uvek vidi samo naj-gore u svemu. Noa se smeši i popravljaja raspoloženje, pa se i mama pribere.

„Ne mogu da poverujem da si sad brucoš! Moja kći jedinica, studira i živi samostalno. Prosto ne mogu da poverujem“, uzdiše ona, pažljivo se brišući ispod očiju, da ne bi razmazala šminku. Noa ide iza nas, noseći moje stvari dok tragamo po hodnicima.

„Soba je B22... sad smo u krilu C“, kažem. Srećom, vidim veliko B na zidu. „Ovamo“, kažem kad mama počne da skreće na drugu stranu. Srećom sam ponela samo nešto odeće, cebe i nekoliko omiljenih knjiga, tako da Noa ne mora da nosi preveliki teret a ja neću morati dugo da se raspakujem.

„B22“, uzdiše mama. Štikle su joj previsoke za ovoliko hodanja. Na kraju dugačkog hodnika guram ključ u bravu na starim drvenim vratima,

a kada se otvore mama glasno jekne. Soba je mala, sa dva kreveta i dva pisaća stola. Trenutak kasnije i ja ugledam ono što je mamu zapanjilo: jedna strana sobe prekrivena je posterima muzičkih grupa za koje nikad nisam čula, a lica na njima prekrivena su pirsinzima a koža tetovažama. A tu je i devojka pružena na jednom krevetu, s jarkocrvenom kosom, očima oivičenim debelim crnim ajlajnerom, i rukama punim šarenih tetovaža.

„Ćao“, kaže ona i nasmeši se; meni osmeh deluje zanimljivo, što me baš čudi. „Ja sam Stef.“ Pridiže se na laktove, a od toga joj grudi navru kroz prorez na čipkanoj majici, pa moram diskretno da šutnem Noinu cipelu kad primetim da se zagledao u tom pravcu.

„Ć-ćao. Ja sam Tesa“, zamucam, i moje lepo vaspitanje kao da je odletelo kroz prozor.

„Ćao, Tesa, drago mi je. Dobro došla na Vašington Central, gde su sobe majušne a žurke ogromne.“ Devojka drečave kose široko se smeši. Potom zabacuje glavu glasno se smejući trima užasnutim licima pred sobom. Majka je bukvalno zinula, a Noa se nervozno meškolji. Stef nam prilazi, smanjuje prostor između nas, i kratko me zagrlj mrvšavim rukama. Za trenutak stojim ukočena, iznenađena tim izlivom nežnosti, ali odmah joj uzvraćam na isti način. Na vratima se čuje kucanje baš kad Noa pusti moje torbe na pod, i ja nehotice pomišljam da je ovo ipak samo nekakva šala.

„Napred!“, viče moja nova cimerka. Vrata se otvaraju i ulaze dvojica momaka.

Mladići u ženskoj spavaonici, već prvog dana? Možda Vašington Central ipak nije bio pametan izbor. Ili je možda trebalo da nađem načina da sama biram cimerku? Po majčinom bolnom izrazu lica pretpostavljam da i ona misli nešto slično. Sirota žena izgleda kao da samo što nije pala u nesvest.

„Ćao, ti si Stefina cimerka?“, pita jedan momak. Plava kosa mu je oblikovana u šiljke koji štrče pravo uvis, a u korenu se vidi smeđa nijansa. Ruke su mu pune tetovaža, a u jednom uhu ima mindušu veličine novčića.

„Ovaj... da. Ja sam Tesa“, uspevam da kažem.

„Ja sam Nejt. Nemoj biti tako nervozna“, dodaje sa osmehom i spušta mi ruku na rame. „Dopašće ti se ovde.“ Ima ljubazno lice uprkos grubom izgledu.

„Spremna sam, momci“, kaže Stef, uzimajući s kreveta veliku crnu tašnu. Ja gledam smeđokosog mladića koji je ostao naslonjen na zid. Kosa mu je talasasta i duga, začešljana unazad, i ima metalne pirsinge u obrvi i usni. Spuštam pogled preko crne majice na ruke, koje su takođe istetovirane: nema ni pedlja čiste kože. Za razliku od Stef i Nejta, njegove tetovaže su sve odreda crne, sive i bele. Visok je, vitak, i znam da piljim u njega što je veoma neučtivo, ali ne uspevam da prestanem.

Očekujem da će se i on predstaviti, kao njegov drug maločas, ali on samo čuti i prevrće očima dok vadi mobini telefon iz džepa tesnih crnih farmerki. Svakako nije prijazan kao Stef i Nejt. Doduše, privlačniji je: ima u njemu nečeg zbog čega ne mogu da skrenem pogled sa njegovog lica. Nejasno sam svesna da me Noa posmatra, pa se pretvaram da sam šokirana i najzad sklanjam pogled.

Jer i bio je šok, zar ne?

„Vidimo se, Tesa“, kaže Nejt i njih troje odlaze. Glasno odahnem. Situacija ne da je bila neprijatna nego se ne može opisati koliko.

„Tražićeš drugu sobu!“, uzvikuje mama čim se vrata zatvore za njima.

„Ne, to ne može“, uzdišem. „Biće sve u redu, mama.“ Trudim se da sakrijem nervozu. Ne znam kako će ovo ispasti, ali svakako ne želim da moja brižna majka napravi scenu mog prvog dana na univerzitetu. „Sigurno će ionako retko biti u sobi“, pokušavam da je ubedim, kao i sebe.

„Ne dolazi u obzir. Zamenićeš se *sada*.“ Njen elegantan izgled sada nestaje i pojavljuje se bes; duga plava kosa joj visi preko jednog ramena, ali svaka vlas je i dalje na svom mestu. „Nećeš deliti sobu sa nekim ko tako pušta muškarce unutra, i to propalice!“

Gledam je u oči, potom gledam Nou. „Mama, molim te, hajde da vidimo kako će to ići. Molim te“, ponavljam. Ne mogu ni da zamislim kakav kaos bi nastao kad bih sad pokušala da zamenim sobu. I koliko bih se poniženo osećala.

Mama se ponovo osvrće po sobi, pa ponovo naglašeno uzdahne pred dekoracijama na strani koja pripada Stef.

„Dobro“, kaže konačno, na moje veliko iznenađenje. „Ali moramo da popričamo pre nego što odem.“

TREĆA GLAVA

Sat kasnije, pošto sam odslušala mamina upozorenja o opasnostima koje vrebaju na studentskim žurkama – a bilo je tu izraza zbog kojih je i meni i Noi bilo neprijatno – ona je konačno spremna da krene. Kao i obično, uz kratak zagrljaj i poljubac, izlazi iz sobe, i saopštava Noi da će ga čekati u autu.

„Nedostajaće mi da te vidim svaki dan“, kaže on tiho i privlači me u zagrljaj. Udišem njegov miris, onaj koji sam mu poklanjala za dva uza-stopna Božića, i uzdišem. Višak jakog mirisa je izvetrio, i sad shvatam da će mi nedostajati i taj miris i uteha i prisnost koji uz njega idu, ma koliko da sam se ranije žalila na njega.

„I ti ćeš meni nedostajati, ali možemo da se čujemo svaki dan“, obećavam i čvršće ga grlim, ljubeći ga u vrat. „Volela bih da i ti dolaziš ove godine.“ Noa je tek nešto viši od mene, ali dopada mi se što nije suviše visok. Dok sam bila mlađa, mama me je zadirkivala govoreći kako muškarac poraste koji milimetar za svaku laž koju kaže. Moj otac je bio visok, i zato neću u toj stvari da joj protivrečim.

Noa dodiruje usnama moje... i tog trenutka čujem sirenu s parkinga.

Noa se smeje i odvaja se od mene. „Tvoja mama. Stvarno je uporna.“ Ljubi me u obraz i žurno odlazi. „Zvaću te uveče!“, dovikuje preko ramena.

Kad ostanem sama, samo za trenutak mislim o njegovom naglom odlasku a onda počinjem raspakivanje. Ubrzo je polovina moje odeće uredno savijena i složena u jednoj maloj komodi; ostalo uredno visi u ormanu. Mrštim se na ogromnu količinu odeće od kože i sa šarama životinjskog krzna koju vidim u drugom ormanu. Ipak, radoznalost me prisiljava da prevučem prstom duž haljine načinjene od neke vrste metala, i još jedne, toliko tanke da se jedva vidi.

Počinje da me hvata umor od napornog dana, pa ležem na krevet. Istog časa obuzima me dotad nepoznata usamljenost, i svakako ne

pomaže što mi cimerka nije tu, ma koliko neobični bili njeni drugovi. Imam osećaj da će ona često biti ovako odsutna, ili mnogo gore, da će suviše često imati društvo u sobi. Zašto nisam mogla da dobijem cimerku koja voli čitanje i učenje? Pretpostavljam da ovo može da ispadne i dobro, jer ću često biti sama u sobi, ali nekako imam loš osećaj u vezi s time. Zasad koledž nije ono što sam očekivala i o čemu sam maštala.

Podsećam sebe da sam tu tek par sati. Sutra će sve biti bolje. Mora biti.

Uzimam rokovnik i udžbenike, pa zapisujem sve kurseve koje slušam ovog semestra i potencijalne sastanke u čitalačkom klubu u koji želim da se učlanim; nisam još čvrsto odlučila, ali čitala sam o njima pa želim da vidim kako je tamo. Želim da nađem grupu ljudi sličnih sebi, s kojima ću moći da pričam. Ne verujem da ću steći mnogo prijatelja, samo neka ih bude toliko da mogu s nekim povremeno da odem na ručak. Planiram da sutra odem u grad i nabavim neke stvari za sobu. Ne želim da moja strana bude pretrpana kao Stefina, ali volela bih da imam nešto što će mi pomoći da se osećam kao kod kuće u ovom nepoznatom prostoru. Činjenica da nemam auto malo mi otežava stvari. Što ga pre nabavim, to bolje. Dobila sam dovoljno novca kao poklon za maturu i od letnjeg posla u knjižari, ali nisam sigurna da li mi je sada potreban stres kupovine automobila. Činjenica da živim u kampusu daje mi pravo na besplatan javni prevoz, i već sam proučila autobuske linije. Zadubljena u misli o rasporedu predavanja, crvenokosim devojkama i narogušenim tetoviranim mladićima, tonem u san s rokovnikom u ruci.

Sutradan ujutro Stef nije u krevetu. Volela bih da je bolje upoznam, ali to će možda biti teško izvesti ako nikad ne bude ovde. Možda je jedan od one dvojice mladića njen momak? Nje radi, nadam se da je u pitanju plavokosi.

Uzimam neseker i krećem u kupatilo. Već vidim da će mi to predstavljati problem – volela bih da svaka soba ima svoje kupatilo. Nezgodno je, ali barem nije mešoviti dom.

Ili... pretpostavila sam da neće biti – zar to nije logično? Ali kad stignem do vrata, gle čuda, vidim dva Čiča Čliša, jednog muškog i jednog ženskog. Uf. Ne mogu da poverujem da je i to moguće. Ništa slično nisam videla dok sam tražila detalje o Vašington Centralu.

Vidim otvorenu tuš kabinu, pa žurno prolazim kraj polugolih mladića i devojaka, pažljivo navlačim zavesu i svlačim se, a onda kačim odeću na vešalicu napolju, naslepo pružajući ruku kroz zavesu. Čekanje na toplu vodu traje suviše dugo, i dok god sam pod tušem strahujem da će neko povući tanku zavesu koja deli moje nago delo od svih ostalih mladića i devojaka naokolo. Izgleda da nikome ne smetaju polunaga tela oba pola; studentski život očito je veoma čudan, a meni je ovo tek drugi dan.

Kabina tuša je mala, ima malu vešalicu za kačenje odeće dok se tuširam i jedva dovoljno mesta da pružim ruke. Počinjem da mislim na Nou i život kod kuće. Rasejano se okrećem i udaram laktom o vešalicu, pa mi sva odeća pada na mokar pod. Voda iz tuša lije po svemu. Sad je sve natopljeno.

„Ne mogu da poverujem!“, gundam poluglasno, žurno zavrćući vodu i umotavajući se u peškir; podižem hrpu teške, mokre odeće i žurim kroz hodnik, očajnički se nadajući da me niko neće videti. Stižem do svoje sobe i guram ključ u bravu; opustim se tek kad zatvorim vrata za sobom.

Sve dok se ne okrenem i ne ugledam nepristojnog, tetoviranog, smeđokosog mladića pruženog na Stefinom krevetu.